

Performance v. Louis André Jørgensen

Et tungt og langsomt menneske

Kunstbygningen i Vrå
Højskolevej 3A
29760 Vrå

30/3 2024
Kl. 14.00

Stenene er nok det i naturen som virker fjernest fra os mennesker. De føder hverken unger eller sætter blomster, men de har rejst langt for at blive dem, de er i dag. I performanceværket *Et tungt og langsomt menneske* er stenene centrum for en fortælling om sorgbearbejdelse og om at genkende sig selv i stenenes langsomme liv. Du inviteres til premiere på værket i Kunstbygningen i Vrå, lørdag d. 30. marts. kl. 14-15.

Værket fremføres som monolog henvendt til et du, som, til trods for sin død, er stadig nærværende. I monologen bruges geologien som metafor for at tale om sorg og køn: På den ene side sorgen over at miste en bror, som aldrig rigtig forsvinder men efterhånden etableres som en kerne – en sans for det tunge. Og på den anden side en identitet som transperson, som udvikles ganske langsomt, tektonisk. Stenene er trofaste kroppe, der ser ud som om de står stille, men de krystalliserer endnu. Det er en fortælling om at være på vej, ganske langsomt, gennem sorgen og gennem landskabet, hen mod en dybere forståelse af sig selv, hvor stenene som sanselige holdepunkter giver adgang til at tænke over kropslige forandringsprocesser og tilhørsforhold. Stenene bruges både som medspillere på scenen og til at skabe motiver: Langsomme tektoniske bevægelser og kraftfulde vulkanske udbrud. Småsten som klirrer i hænderne og store sten som tager sultent imod varme, når man holder om dem. Værket fortæller om kæmpesten, hvortil der er knyttet sagn fra før-kristen tid. Disse sten har spillet en central rolle i bevarelsen af sagn om trolde, hekse og andre "særlinge", som ofte repræsenterer individer, der bryder med normer for køn, seksualitet og religion. Fx sagnet om Ivers Kirke, en stor rød granitsten som stod på standen ved Hirtshals, og var helligsted for en mand ved navn Iver. Eller fortællinger om hvordan stenene var levende væsener, som satte pris på offergaver af brød eller kage og som krævede respekt og regelmæssig pleje for at afværge ondt. For som Teolog Mads Lidgaard skriver: "*Endnu i min barndom belærte de gamle os om, at stenene var levende som alt andet, at de groede i jorden. Mange mente også, at de fik unger: Alle de små sten, der lå omkring de store.*"

Men denne gamle viden om stenenes og deres sagn er truet. Den glemmes i takt med at mange af stenene fjernes så jorden kan dyrkes. Også stenenes rolle i naturen overses: De udgør vigtige levesteder for mosser og insekter, som igen spiller en centrale rolle for biodiversiteten. På denne måde kommer værket ind på et andet aspekt af sorgen, nemlig sorgen over det tab af dybde, mening og mangfoldighed vi lider, når arter forsvinder, naturen strømlignes og lokale sagn og fortællinger glemmes.

Som et landskabsportræt i ord, musik og bevægelse opføres performancen mellem Svend Engelunds malerier af de nordjyske vidder. På denne måde opstår en samtale mellem to kunstnere på tværs af generationer og kunstneriske udtryk med en fælles kærlighed til landskabet og dets fortællinger.

Tekst, idé, iscenesættelse, performance, scenografi og kostume: Louis André Jørgensen.

Komponist: Ragnhild May. **Dramaturg:** Storm Møller Madsen.

Kontakt: Tlf. 20823373 / louisandrejorgensen@gmail.com / www.louisandrejorgensen.dk